

metinyeğin
polisiiye

metin
yegin

ETURCO
“meksika”

di h
www.dih.gov.tr

“

Gizem, burjuva rasyonalitesinin ortadan kaldıramayacağı tek irrasyonel faktördür: kendi kökenlerinin gizemi, kendi hareket yasalarının gizemi ve hepsinden önemlisi nihai kaderinin gizemi.

Ernest Mandel

”

u

MIGUEL... 1967, 17 EYLÜL...

'5 Ton yükledik' yazıyordu mesajda. Böyle doğrudan yazmıyordu tabii ki. Shakespeare'den yapılmış bir alıntıydı, Kral Lear'dan. Fazla romantik bir aşk mesajı gibi gelirdi herhalde okuyana. Garip bir şey şu Mors alfabesi. Shakespeare kitabı bile yazabiliyorsun. Kolombiya'dan böyle bir mesaj, onu çeken telgrafçıya garip gelebilirdi ama muhtemelen yağmur yağıyordu, o hiç bitmeyecek gibi görünenlerden ve muhtemelen telgrafçı da kokain kullanıyordu ya da Gaviota'ya aşık olmuştur. Âşık olmamak mümkün değildi zaten. Hele kafan iyiyse.

Üç kişi hızla yürüdü önümden, merdivenleri çıktılar, resepsiyondaki adam şöyle bir baktı onlara, o kadar. Zaten daha fazla bakamazdı, hızlıydılar. Silah sesleri geldi. Bekliyordum bunu, bu yüzden tekila söylemiştim sabah sabah, kahve ve tekila. Pek sağlıklı değil aslında. Resepsiyondaki adamı gördüm, merdivenlerden inerken, elinde bir tüfek, namlusu kesilmiş kısa, dipçiğine sevgilisinin fotoğrafını yapıştırmıştı galiba. Dün yoktu tüfekte eminim, ben vermiştim çünkü.

Mahallede birkaç kişi merakla bakmaya geldi. O zamanlar, vurulmuş insan hala dikkat çekici sayılabilirdi. Kim kimi vurdu diye takip edilebiliyordu hala. Meksika'da bile böyleydi. Resepsiyondaki adam kısa tüfeği ile aralarından

geçip gitti. Sakince. Daha çok tüfeğine baktı insanlar. Sevgilisini fotoğrafını da görmüşlerdir dipçikte. Güzel kalın dudakları vardı kızın. Belki de uğur getiriyor diye yapıştırmıştır.

Juan otelin balkonuna çıktı. Üstü başı kan içindeydi ama kendi kanı değildi muhtemelen, iyi görünüyordu. Bana kızgın baktı gibi geldi. Ondan habersiz tekila içiyorum diye olabilirdi ya da vurmaya geleceklerini söylemediğim için. Halbuki Gaviota ona söyleme dememişti ama sürpriz olsun istedim. Kolombiya'da onunla seviştiğini anlatmıştı bana bir gece önce. Onu kıskandım galiba o yüzden. Belki de yalandı ama kimseyi suçlayamam aslında Gaviota ile sevişti diye. Kim ona hayır diyebilir ki?

Sonra genç kadın fırladı otelin kapısından. Onun da üstünde kan lekeleri vardı. Çığlık atıyordu ama sesi çıkmıyordu. Pek alışık değildi o zamanlar insanlar cinayetlere. Polisler filan vuruyorlardı daha çok ama onların insan öldürme ruhsatları vardı zaten. Tüfekleri dışarda dolaşıyorlardı ve bunun için dikilmiş özel elbiseler giyiyorlardı. Yedek şarjör taşıma cepleri bile vardı. Vurduğumuz bir poliste görmüştüm. Sigara paketi koymuştu onun yerine. Belki yedek şarjör koysaydı ölmeyebilirdi. Sigaranın zararları işte.

Seyirci Meksikalılar duvarın kenarına oturdular, güneşin gelmediği bir gölgeye, pek çıkmamıştı halbuki daha güneş ama seyrin uzun

süreceğini anlamışlardı. Genç kadın da oturdu onların yanına, üstüne sıçramış kanlara pek aldırmadan. Sessiz çılgınlık atmayı ve ağlamayı kesmişti. İyi bir şey değildi zaten mesleği için ağlamak. Göz altları şişiyordu ve biraz sonra haftalıklarını almış genç işçiler gelmeye başladılar. Ellerinde macheta kesikleriyle, az paralı ve çok ateşli oluyorlardı.

Bana baktığında tanıdım kadını, dün gece de görmüştüm halbuki. O zaman hatırladım El Turco ile birlikte Panama'daydı. Ağlamasa hatırlamazdım. Dudakları büyümüşü galiba. El Turco'nun yanında daha güzeldi ve bazılarına ağlamak yakışıyordu... (Sürecek.)

¶

JUAN... 1967, 17 EYLÜL...

Alçak. Kahve içiyordu aşağıda ve tekila. Balkonda olduğuma da pek şaşırılmamıştı. Hep böyle kenarından sıyrılmayı bilir. Kan tutar, eğer kendisi vurmazsa. Bunu sormuştum bir kere. Üstüne sıçramış kan lekesini paçalarından temizlemeye çalışıyordu. Bir dere kenarıydı Tecoman'da. 'Seni araba kullanırken nasıl tutmuyorsa öyle' dedi. Gelirken çok kusmuştum. Araba mahvoldu diye konuşup durdu, halbuki kül tablasına kusmuştum. Tüfeklere sıçratma, kendi başına vurursun hepsini dedi. Beş kişiydiler vurulacak olanlar. Bu yüzden dikkatli davranmaya çalıştım ama çok içmiştik.

El Turco, 'Ağzına geldiğinde yut kusmuğunu' dedi. İşe yaradı geldikçe yutmaya başladım. Sonra indi arabadan El Turco. Birilerini vurmaya gittiğimizi bilmiyordu sanırım. Yoksa çok sevmezdi gürültülü işleri. Fazla sakindi ve ikna edici. İnsanları vurmak yerine, onları kendilerine vurmaya ikna ederdi ve biz de bu kadar uzak yola gitmek zorunda kalmazdık. Tekrar ağzıma geldi kusmuk, yuttum. 'Kendi kusmuğun olduğu için mi iğrenmiyorsun' dedi Miguel. Haklıydı. Kustum.

Üç kişinin beni vurmaya geleceklerini Mariana söyledi. İlk sevişme sonrası sigara içiyorduk. Şimdi oturmuş etrafı seyrediyor orada.

‘Biraz uzun sevişsek ölmüş mü olacaktım’ dedim gelenleri vurduktan sonra. ‘Hiçbir zaman uzun sevişmezsin sen’ dedi. Bir şey diyemedim, profesyoneldi o. İşlerini iyi bilen insanlara saygım var. Basit bir köylü çocuğuyum ben. İnsan vurmaya da ben iyi bilirim ama. Baba mesleğiydi bu. O da çok kişi öldürmüştü, sırtını devlete dayayıp. Hep yakaları kirli bir üniforması vardı. Bir elbisenin, bu kadar kişiyi öldürmeye yetkisi olması garip gelirdi bana. Daha çok yerlileri öldürürdü. Elinde bir liste olurdu hep, karakoldan veriyorlardı galiba. Önünde de lekeler vardı kıyafetin, yağ lekesi ya da sıçramış insan.

Bir gün gerilla bastı evi. Beni kenara çekip, bağırمامam için ağzımı kapattılar. Halbuki hiç bağırma niyetim yoktu. Babam olması pek bir şey değiştirmiyordu, ilk cinayet sahnemdi çünkü. Bir gün olacaktı bu zaten. Ne kadar erken olsa, o kadar iyiydi. Hamakta ters döndü babam vurulunca. Bana anlatılan kadar çok kötü değildi ölü birisi. Hatta yakıştı bile kırmızı diye düşündüm. Havalıydı birisinin, babasının öldürülmesi. Köyde çok çocuk vardı babası öldürülmüş. Çoğunu babam vurmuştu. İnsanlar onlara iyi davranıyorlardı. Belki bana da iyi davrananlar olabilirdi bu yüzden.

Kurşunları yiyince, elindeki bardağı bırakmadı ama ters dönmüş hamakta. Dökmeden tutmayı başardı. Bunu hep takdir ettim. Babamın en övündüğüm şeyidir bu. Sonra beni de bıra-

kıp, hızla çekip gitti gerillalar. Buna da şaşır-
mıştım, çünkü yakaları kirli, lekeli üniformaya
hiçbir şey yapmamışlardı. Halbuki öldüren
oydu.

Pek bir şey değişmedi köyde. Karakoldan
gelip üniformayı aldılar, bir başkasına verdiler.
Bir kere gördüm adamı, yakalar hala kirliydi.
Babamın öldüğüne de kimse aldırmadı. Çünkü
o da yerliydi. Yerlilerin öldürülmeleri normal
bir şeydir zaten. Bu yüzden ben de şaşırtmadım.

Annem daha sonra köyden bir başkasıyla ev-
lendi. Ben adamı vurana kadar, onunla yaşadı.
İyiydi aslında aramız ama ilk öldüreceğim kişi
tanıdık olmalıydı. İnsan tanımadığı bir kişiyi
pek vuramaz diye düşünüyordum o zamanlar.
Gençlik tabii ki. Yakaları da çok kirli olmu-
yordu. Belki annem, onu daha çok sevdiği için,
daha çok yıkıyordu gömleğini. Bilmiyorum.

Onu vurunca elindeki bardağı düşürdü
adam. Babam kadar maharetli değildi ve zaten
hiç kimse ona da aldırmadı. O da yerliydi
çünkü...

Mariana oturduğu yerden, aşağı sürüklene-
rek indirilen cesetleri seyrediyordu. Onları vu-
racağımı anlayınca birini de kendisi vurmak is-
tedi. Hangisi diye sordum fark etmez dedi. Ben
de kabul ettim. Kadınların isteklerine pek hayır
diyemiyorum. Kötü bir atış yapmadı bence.
Kurşunu göğsüne yediğinde adam şaşırdı gibi

geldi bana. Daha çok benim vurmamı bekliyordu sanırım. Biraz da gücendi galiba ama alınganlık yapacak hali yoktu bence. İnsan seviştiği bir kadının isteğini yapmazsa, tanrı onu hiç affetmez...

¶

MARIANA... 1967, 17 EYLÜL...

Juan, bu kahve ve tekila içen, El Turco'nun arkadaşı. Herkes El Turco'nun arkadaşıdır. Başkasının adamı olabilirler ama El Turco'nun arkadaşıdırlar. Juan evet. O da hatırladı mutlaka. Öyle bakıyor buraya. Hatırlanmış anlar, gözlerden dışarı vurur hep. iyi ya da kötü anı fark etmez. Mesela içeride demin vurduğum adam. 10 yıl üzerinden geçmiş olsa da tecavüzü unutamıyor insan. Üstümdeki onun kanı. Miguel'e birisini ben vurayım, dediğimde, onu vuracağımı biliyordum. İnsanda öldürme isteği uyandırıyordu suratı. Fakat o hatırlamadı beni. O kadar tecavüzü vardı ki, demek ki.

Uzmandı ve yiyince kurşunu boylu boyunca uzandı.

El Turco hep gülerdi bu kelimeler ile oynamama. Fahişe olmasaydım şair olurduydum ona. 'İkisi de duygulara hitap ediyor' diyordu El Turco. Yanımda yatıyor oluyordu. Kesinlikle beni seviyordu. Dalga geçmezdi. Gerçektir. Bu yüzden herkes onu sever ve bu yüzden çok ağlamıştım o gece. Bir gemi yüklemişlerdi yine Panama'da. Ağzına kadar kokain doluydu gemi. Uzun bir sefere çıkıyordu, tonlarca, sonra kilolarca ve sonra biraz toz olarak, bedenlerde...

Şu yanımda oturanlar da asker artığı hepsi. Omuz başlarından belli. Küçük çukurluklar yapıyor tüfek kayışı ve yürekler de daha büyük uçurumlar. Sonsuz. Kim bağırса duymuyorlar bu yüzden. Sesler üniformalara çarpıp boğuluyor. Dipsiz kuyular diktiriyor hep devlet, kenarlarına rütbeler işlenmiş.

Güneş henüz çok yükselmeden gömmeli bunları yoksa kokarlar. Tecavüzcümün cenaze törenine katılmak isterim doğrusu ama çalışmam gerekiyor. Biraz sonra haftalıklarını almış genç işçiler gelmeye başladılar. Elllerinde macheta kesikleriyle, az paralı ve çok ateşli oluyorlardı. Bugün gitmemeye karar verdim. İnsan kaç kere tecavüzcünün cenazesine katılabilir ki.

Gaviotta'ya bir telgraf çekmem gerekiyordu. Olanları anlatacaktım. El Turco'ya bir şey anlatmam gerekmiyordu. Zaten bilirdi o ne olduğunu ve telgraf çekebileceğim bir adresi yoktu ben de. Juan'da da yoktu mutlaka. Balkondan bizi seyreden Miguel'de de.

Kimse de olmaz onun adresi, ama isterse bulur o herkesi...

Yine bir gemi gelecek galiba ve yine uzun bir yolculuk başlangıcı bu. Para ve iktidar taşıyordu bu gemiler, güç ve gösteriş. Hepsi ölümcüldür bunların ve sanki insanlara çok lazım gibi, bir bulaştı mı üstlerine çıkmaz bir türlü. Erkek sidiği kokar iktidar ve üstüne bir başkası işeyene kadar geçmez.

Cesetleri sürüyerek dışarı çıkardılar. Nedenise ağırlık sırasına göre merdivenlerden yuvarladılar. Kanları birbirlerine bulaştı. Fark etmezdi halbuki. Muhtemelen aynı mezarlığa gömüleceklerdi ve aynı çeteden bir başkaları yine vurulana kadar kimse oraya uğramayacaktı.

Vazgeçtim tecavüzcümün cenazesine katılmaya, değmezdi onu anmaya anılmaya...

۞

u

**GAVİOTA... 1967, 21 EKİM
KOLOMBİYA...**

Meksika'ya Miguel'e telgraf çektim. Dört gün geçti üzerinden ama cevabını pek merak etmiyordum. 'Üç kişiyi vurduk, gemiyi bekliyoruz' diye bir şey gelecekti. Şifreli tabii ki, bir Shakespeare tiradı. Hep El Turco'nun işi bunlar. Halbuki kaç kere Mafyaya edebiyat bulaştırma dedim. Kötü bir etkisi var edebiyatın, acımayı hatırlatıyor mesela.

Bizim mesleğimizde birisine acırsan, sen ölürsün. Bu herkesi öldürmek gerekiyor anlamına gelmiyor ama ölmesi gerekeni öldürmek gerek. Babam demişti bunu ölürken. Zor konuşuyordu bir 9 milimetre yüzünden. Boğazından girip çıkmıştı. Çıktığı yer daha kötüydü, bir yerlere çarpmıştı mutlaka, yoksa içerde bir daha patlamadan geçtiği de oluyordu. Bunu da babamdan biliyordum. Sırtından yediği bir kurşundu, Kalbinin, birkaç milim üstünden, iki kaburga arasından geçip, dokunmadan çıkmıştı. İyi biliyordum ben dikmiştim gömleğinin delik yerlerini.

İyi dikiş dikiyordum. Annemden öğrenmiştim, silah kullanmayı da babamdan. Hep buna şaşırırdı El Turco. Senin gibi güzel bir kadın, nasıl böyle silah kullanabilir diye. Sonra arada öpüşüyorduk. Özür diliyordu, hemen. 'Kadınlar her şey yapabilir' diyordu. Sarılıyordum

bunu deyince. Yağ bulaşıyordu ellerimden, umursamıyorduk, elimden silah düşüyordu, ne varsa artık elimde bir MP-5 ya da Cold, 45'lik filan, bazen sökülmüş namlu, üç-beş mermi, çift şarjör ve 'keyif sanki üçüncü bir kişiymiş ve her an yanımızdan kaçacakmış gibi' sevişiyorduk...

Hüzünlendim. Önümde dolan torbalardan aldım biraz. Bir tutamdan fazla. Hiç yapmam böyle şeyler. Burnum sızladı. Yok içtiğimden değil, dedim ya hüzünden, El Turco etkisi bu. Parçalandım, yere düşen bir namlu gibi, sert, 9 milimetre değil ama...

Ah edebiyat zayıflatıyor beni...

Masanın üstüne koymuşlardı telgrafı, Mariana'dan. Tam beklediğim gibiydi fakat ben beklediğim gibi değildim şimdi. Çuvalları dolduruyorlardı gemiye. 5-6 kamyon bekliyordu boşalacak. Liman müdürü gülümsüyordu karşımda. Rüşvetinden bir parça almak istiyordu. Hani belki hakkıydı ama durmadan değişiyordu hayat. Belki kokain satıcısıydı dün, belki bugün ya da yarın. Benim haberim olmadıkça her şey olabilirdi. Kılıçlar çekildi yeniden ve pek kimse gülmedi.

Arkadaşlardan sızan dostluklara baktı, ikisi kanıyordu çivili dolabın kenarında. Sonra eski tanıdığı bir anıya tırmanıp, gülümsemeye çalıştı. Kenarından tutup anı içini dışına çıkardı, içi boştu farkına vardı...

Sonra eski bir depoya inip, üç kişinin Juan'ı öldürmek istediklerini söyleyen adama gittim. Ellerini çözdüm çok şaşırıldı. Hadi git dedim daha da şaşırıldı. Sonra artık gidebilecek bir yeri olmadığını anladı. Ağladı...

¶